

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ - Η ΕΠΑΝΕΝΣΑΡΚΩΣΗ



Ο ΦΑΙΝΟΜΕΝΟ ΤΟΥ ΘΑΝΑΤΟΥ

Κάθε ουσία που δεν εκδήλωσε Φως από μόνη της, δηλαδή δεν έγινε αυτόφωτη είναι Άδης.

Κάθε Ψυχή που δεν έχει Φως, δεν μεταβλήθηκε σε Φωτοβόλο Αστέρα, δεν μπορεί παρά να έλθει μετά τον θάνατο τού φυσικού της οργανισμού σε επίπεδα όπου επικρατούν ανάλογες συνθήκες. Δύο είναι οι περιοχές που τελικά κατοικούν οι Ψυχές, ο Άδης και ο Ουρανός.

Στην μύηση τού Διδάσκαλου Τέκτονος το δράμα της Ψυχής παίζεται στο ενδιάμεσο επίπεδο, στο Μέσον Δώμα ή Μέσο Ουρανό ή Αστρικό επίπεδο. Για τον λόγο αυτό όλοι φέρουν το περιζώμα ανεστραμμένο.

Στην πίσω αυτή όψη τού περιζώματος, που είναι μαύρη, απεικονίζεται μια νεκροκεφαλή με χιαστί κόκαλα και αργυρά δάκρυα.



Ο άργυρος και τα δάκρυα είναι σύμβολα τού ψυχικού κόσμου.

Είναι φανερό ότι πρόκειται για μια αλλαγή επιπέδου εργασίας, διαφορετικού εκείνου, που συμβολίζει ο συνηθισμένος τρόπος με τον οποίο φορά κανείς το περιζώμα. Δηλαδή ένας χώρος πέραν τού παχυλού υλικού επιπέδου και τού υλικού σώματος (δερμάτινος χιτώνας - περιζώμα).

Ο χώρος αυτός, το Μέσον Δώμα ή ψυχονοητικό επίπεδο, είναι η έδρα τής ανθρωπίνης προσωπικότητας που στην ουσία αποτελείται από το ψυχονοητικό σώμα ή υποσυνείδητο Νού.

Όμως ο άνθρωπος δεν είναι εκ φύσεως αιώνιος. Έχει όμως την δυνατότητα να γίνει, αποκρυσταλλώνοντας την προσωπικότητά του, μετατρέποντας την από φθαρτή σε αναλλοίωτη.

Η κάθαρση τής προσωπικότητος μας κατά την περίοδο τής γήινης ζωής είναι η εγγύηση τής αθανασίας, αντικείμενο τού 3ου συμβολικού βαθμού στον Τεκτονισμό. Αλλά για τι είδους αθανασία μιλάμε ;

Αναφέρει η Α΄ προς Κορινθίους επιστολή τού Παύλου, κεφ.15 :

« ἀλλά ἔρει τις· πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί ; Ποῖο δέ σώματι ἔρχονται ; ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα Βασιλείαν Θεοῦ κληρονομήσαι οὐ δύνανται. Ἰδοῦ μυστήριον ὑμῖν λέγω, πάντες μέν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δέ ἀλλαγησόμεθα ».

Οι τρεις αχρεῖοι εταῖροι συμβολίζουν την προσπάθεια τού ανόητου ἢ μη εξελιγμένου πνεύματος να κερδίσει την Αθανασία με ἔκτροπα μέσα.

Το αποτέλεσμα ὅμως θα εἶναι ο Ἄδης, εκτός αν πληροῦνται τα εχέγγυα τῆς αθανασίας, που συμβολίζει πάνω στον τάφο η ακακία.

Θα αναφερθούμε, ὅταν εξετάσουμε τις πρωταρχικές αρχές- αρετές τού Θεού, στον συμβολισμό τῶν δύο στηλών **J.**· και **B.**· τού ναοῦ και την « κάθοδο » τού Πνεύματος στην Ἰλῆ (βλέπε σχετικά ἄρθρα).

Αν βασιستούμε στις αρχές αυτές, μπορούμε να κάνουμε υπό μορφή μυητικῶν αξιωμάτων, την εξῆς διατύπωση :

Το Πνεῦμα ντύνεται γιά να κατεβεί και απογυμνώνεται γιά να ανεβεί.

Γιατί ὅμως τα δημιουργημένα Πνεύματα εἶναι ντυμένα με σώματα ;

Και σε αυτό το σημείο δόθηκε ἀπάντηση. Θα ἔπρεπε να περιορισθῶν, ὥστε εἶναι δυνατόν να υπάρξουν, με στόχο την ἀπόκτηση Συνειδήσεως, διότι εἴν τα δημιουργημένα Πνεύματα δεν εἶχαν καθόλου σώμα θα ἦταν ἀπολύτως ἀπεριόριστα και θα χάνονταν μέσα στο ἀπειρο.

Μη ἔχοντας την δυνατότητα να συγκεντρωθῶν σε κάποιο σημείο θα ἦταν “ νεκρά ” και σε κατάσταση ἀνικανότητας καθῶς θα ἦταν χαμένα στην ἀπεραντοσύνη τού Θεοῦ.

Για αυτό ὅλα τα δημιουργημένα Πνεύματα ἔχουν σώματα, ἄλλα λεπτότερα και ἄλλα πυκνότερα, ἀνάλογα με το περιβάλλον στο οποίο καλοῦνται να ζήσουν.

Ποῖός ὅμως θα μπορούσε να εἶναι ο τελικός στόχος τῆς ἐξελίξεως τῶν Πνευμάτων, ὅπως ο ἄνθρωπος ; Και πάλι, ἴσως, η ἀπάντηση εἶναι ἀπλή.

Μα γιά να διατηρήσουν κατά την ἐπάνοδο την συνείδηση τῆς ὑπαρξης τους, παρόλο που θα ἔχουν ἀπλωθεῖ μέσα στην ἀπεραντοσύνη τού Θεοῦ και θα ἔχουν ἴσως γίνεῖ ἓνα με Αὐτόν : **« Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος τέλειός ἐστιν »** (Ματθ. 5 : 48).

Ας εξετάσουμε ὅμως, πῶς προσεκτικῶς, το φαινόμενο τού θανάτου σύμφωνα με τις ἀποκαλύψεις ἐκλεκτῶν Απεσταλμένων Διδασκάλων.

Ο φυσικός θάνατος δεν συνεπάγεται την ἀπώλεια τῆς προσωπικότητας.

Ο ἀποσαρκωμένος ἄνθρωπος δεν εἶναι τίποτε ἄλλο παρά η ἀποχώρηση τού ἀνθρώπου (τού Εγώ), ἀπό το ορατό του περικάλυμμα προς ἀγνωστα πεπρωμένα !

Ο φυσικός θάνατος τού ἀνθρώπου λαμβάνει χώρα σε δύο φάσεις :

α) Την ορατή ἀποχώρηση ἀπό το φυσικό σώμα

β) Στην ἀπώλεια τῆς αἰθερικής του καταστάσεως, η οποία εἶναι συνέπεια τῆς ἀπόσυνθέσεως τού φυσικοῦ σώματος, η νεκροκεφαλή με τα χιαστί κόκκαλα στο πίσω μέρος τού περιζώματος.

Η σύνθεση τού ἀποσαρκωμένου ἀνθρώπου εἶναι η ἴδια με αὐτήν τού ἐνσαρκωμένου, δηλαδή ἀποτελεῖται ἀπό τις ἴδιες Αρχές και καταστάσεις, οι οποίες μπορούν να διατηρήσουν στούς κόλπους τῆς αἰθερικής καταστάσεως την μορφή τού περικάλυμματος που μόλις ἐγκατέλειψε.

Ας δούμε τώρα τι συμβαίνει κατά την στιγμή τού θανάτου, δηλαδή την στιγμή μιας δράσεως ἀποσυνθετικής, ἐντός τῆς συστατικής καταστάσεως τού ἀνθρώπου, που ἤδη περιγράψαμε.

Θα ήταν φυσικό να θεωρήσουμε ότι ο νεκρός, κατά την παραπάνω θεωρία, μας δίνει την αντίληψη ενός αποχωρισμού τού Πνεύματος (Όντος) από το σώμα (τού Μη - Όντος).

Η αντίληψη αυτή έχει καταστεί ένα είδος παράδοσης στον βέβηλο κόσμο τών θρησκειών.

« Η Ψυχή εγκαταλείπει το σώμα », « το Πνεύμα εγκαταλείπει την ύλη » τών πνευματιστών.

Αυτές είναι εκφράσεις που περικλείουν ένα μεγάλο παράδοξο, διότι πώς είναι δυνατόν να συμβεί στο Δημιουργημένο Σύμπαν μιά τέτοια αποσύνθεση χωρίς να διακυβεύεται η κατάσταση τού Όντος και η Πρώτη Αιτία ;

Το αδρανές πτώμα, το οποίο βρίσκεται μπροστά στα μάτια μας, φαινομενικά στερούμενο κινήσεων, έχει μέσα του τόση ζωή όση και ένα φυτό, περισσότερη δε ζωή από ένα ορυκτό. Το φαινόμενο λοιπόν τού θανάτου δεν μπορεί να είναι το αποτέλεσμα τού αποχωρισμού τών δύο αρχών πού συγκροτούν το Σύμπαν (Ουσία και Υπόσταση), αλλά η αποχώρηση μιας επιζωής ή επίπλαστης ζωής, πού έχει την έδρα της μέσα στην υλική μορφή τού ανθρώπου όπου και κατοικεί, η μορφή οποία αποτελεί ένα από τα άπειρα φαινόμενα τής ζωής.

Κατά συνέπειαν, οι διάφορες εμφανίσεις ανθρώπων που έχουν πεθάνει, οι οποίες επί αιώνες τρομοκρατούσαν τούς ζωντανούς, οι διαμεσιτικές εμφανίσεις, οι οπτασίες τών εκστατικών, οι απότομες και άνευ λόγου εμφανίσεις, δεν αποτελούν διόλου απόδειξη τής αθανασίας τού ανθρώπου μετά την αποσάρκωσή του, διότι, όπως η παρουσία ενός ανθρώπου ανάμεσά μας για πολλά χρόνια, δεν αποτελεί απόδειξη τής αθανασίας του, έτσι και η εμφάνιση ενός αποσαρκωμένου στούς ζωντανούς, αν συμβεί, δεν μπορεί να είναι απόδειξη τής αθανασίας του.

Το αποσαρκωμένο άτομο ζεί στην Φυσικοποιημένη Φύση για κάποιο χρονικό διάστημα, κατά το μάλλον ή ήττον μακρύ, αναλόγως τής φθαρτότητας τών επενδυμάτων του και μάλιστα τών δύο συγγενών καταστάσεων, δηλαδή τής αιθερικής ή νευρικής και τής αισθητηριακής.

Τα όντα αυτά (οι αποσαρκωμένοι άνθρωποι) καθώς κολυμπάνε μέσα στην αιθερική μάζα τής « **Φυσικοποιημένης Φύσεως** », συντηρούν την υπόστασή τους με την αφομοίωση.

Αυτός ήταν και ο λόγος τής λατρείας τών νεκρών στούς αρχαίους και ιδίως στην Αίγυπτο.

Ο αποσαρκωμένος όμως άνθρωπος δεν έγινε ακόμη μορφή αναλλοίωτη και αιώνια. Έξω από το υλικό του περικάλυμμα υφίσταται νέα αποσύνθεση, πού είναι δυνατό να είναι ολέθρια για την προσωπικότητά του.

Ύστερα από ένα ορισμένο χρονικό διάστημα (ή αμέσως συνεπεία καύσεως), η αιθερική κατάσταση φθείρεται ο δε αποσαρκωμένος άνθρωπος υφίσταται νέα σημαντική αλλοίωση, απαιθερούται και όπως λέγεται πεθαίνει για δεύτερη φορά.

Κατά την φάση αυτή ο άνθρωπος είναι δυνατόν να αποβεί απρόσωπος, να χάσει την προσωπικότητά του λόγω τών μεταμορφώσεων που υφίσταται από την κάθαρση η αισθητική και η νοητική του κατάσταση.

Κοσμικοί νόμοι, γνωστοί στην συμβολική γλώσσα και ως « **Φύλακες τών Κατωφλίων** », δεν επιτρέπουν την ελεύθερη διέλευση μιας αποσαρκωμένης ατομικότητας, αν ο βαθμός τού εξαγνισμού και τής αρμονίας που επικρατεί στα ουσιαστικά επενδύματα τής Ψυχής δεν είναι πολύ υψηλός.

Αυτή είναι η συμβολική έννοια τού δικαστηρίου τού Όσιρη στην Αιγυπτιακή μύηση ως και τού Καθαρηρίου ἢ τῆς Κολάσεως στον Χριστιανισμό.

Δηλαδή διασπάται το ατομικό Πνεύμα εις τα επί μέρους συστατικά του και τα πάντα επιστρέφουν στις παγκόσμιες αποθήκες από όπου προέρχονται.

Στην Αποκάλυψη τού Ιωάννη, στο κεφάλαιο 2-11, διαβάζουμε :

« Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῆ ἕκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου » και επίσης

« Καί ὁ θάνατος καί ὁ ἄδης ἐβλήθησαν εἰς τήν λίμνην τοῦ πυρός·

οὗτος ὁ δεύτερος θάνατος ἐστίν » (Αποκάλυψη κεφ. κ' -14).

Αν ο άνθρωπος χάσει την προσωπικότητά του, εξαιτίας τών καθάρσεων τού δευτέρου θανάτου, προβάλλεται ξανά από τούς ίδιους νόμους μέσα στους υλικούς κόσμους, χωρίς να μοιάζει σε τίποτε με την προηγούμενη εικόνα του.

Επενδύεται νέα περιβλήματα και αναλαμβάνει από την αρχή την δραστηριότητα του, με σκοπό την παραπέρα εξέλιξή του, με τις λύπες και τούς πόνους της, σύμφωνα με όσα εκτέθηκαν και ξαναρχίζει την ξέφρενη πορεία του προς αναζήτηση τῆς ευτυχίας.

Η ΕΠΑΝΕΝΣΑΡΚΩΣΗ

Ὡς γνωστό ο Πυθαγόρας δίδαξε στους μαθητές του την Μετενσάρκωση.

Υπό τον όρο Μετενσάρκωση εννοούμε την επιστροφή τῆς Πνευματικῆς Αρχῆς σε ένα σαρκικό περίβλημα που προάγει την ιδέα άνθρωπος (σώμα ανθρώπου - όχι ζώου).

Η παράδοση τῆς Επανεσάρκωσης έχει βαθιές ρίζες σε όλες τις θρησκείες και στις μυστικές διδασκαλίες.

Είναι δε σε όλους απολύτως φανερό από την πείρα τών αιώνων, ότι η εξέλιξη τῆς ΨΥΧΗΣ δεν μπορεί να επιτευχθεί γρήγορα, αλλά σιγά - σιγά και βαθμιαία, και η πρόοδος και η βελτίωση δεν είναι δυνατόν να μετρηθεί μέσα σε απολύτως καθορισμένα χρονικά όρια. Μερικοί υποσκελίζοντας τούς άλλους, με μια πιό γρήγορη διαδρομή προσβλέπουν στην τελειότητα, ενώ άλλοι ακολουθούν αμέσως και άλλοι καθυστερούν και μένουν ακόμη πιό πίσω.

Τα δε χρονικά περιθώρια μιας ζωῆς κάθε άλλο παρά επαρκούν γιά να επιτευχθεί αυτό που λέμε Τελείωση.

Έχουμε αναφέρει τα λόγια τού Ιησού στο Ευαγγέλιο (Ματθαίος κεφ. 18 : 35) :

« Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι ὡσπερ ὁ Πατήρ ὑμῶν ὁ ἐπουράνιος τέλειος ἐστίν ».

Αν εννοούσε την ζωή μιας μόνο ενσάρκωσης, θα ήταν μια ουτοπία, διότι ελάχιστοι από το σύνολο τῆς ανθρωπότητας κατόρθωσαν ἢ κατορθώνουν να φέρουν σε πέρας τον άθλο αυτό.

Δηλαδή έχοντας πλασθεί κατ' εικόνα τού Δημιουργού, να πετύχουν και το καθ' ομοίωσιν.

Το τυπικό του 28ου βαθμού μας δίνει μερικές ωραίες νύξεις στην παρακάτω περικοπή :

« Υπεράνω τῆς καθιερώσεως τῆς μελλούσης ζωῆς, ἡτις απευθύνεται εἰσέτι πρός τό συμφέρον και πρός τόν φόβον, υπάρχει η άνευ συμφέροντος αγάπη τού αληθοῦς και του αγαθοῦ. Υπάρχει η συναίσθηση τού καθήκοντος. Υπάρχει ο πόθος τῆς ομοιώσεως πρός τήν υπεράνω τού ανθρώπου Δύναμιν, τῆς οποίας αντικείμενο είναι η βασιλεία τῆς ευθύτητος.

Διά τούτο πέραν τών πλανητικῶν τόπων τών καθορισμένων διά τούς ἥρωας, οι πατέρες μας εἶχαν τοποθετήσει την Άνευ ορίων χώραν, ἐν ἣι ενάρητοι ψυχαί ζώσιν

ως σύντροφοι τού Αιωνίου. Πάντως, γνωρίσατε καλώς, η μέλλουσα αυτή ζωή δεν δύναται να είναι εις στείρος ρεμβασμός. Είναι μία περισσότερο παρά ποτέ δραστηριότητας, μία ανωτέρα ανάπτυξη τής ενεργητικότητας, είναι εις αγών διά τον θρίαμβο τού φωτός εις ένα κόσμο, ούτινος αι περιωρισμένοι αισθήσεις μας δεν διαβλέπουν παρά μόνον απειροστό τμήμα. Καταστάς δε ώριμος διά τής ηλικίας και τής πείρας, είσαι πάντοτε νέος κατά την καρδίαν. »

Έχουμε ήδη αναπτύξει σε άλλα άρθρα διεξοδικά το θέμα τής φύσεως τής Συνειδήσεως τού ανθρώπου, η οποία σαφώς πρέπει να διαχωρίζεται από την κατάσταση τής λειτουργίας τού εγκεφάλου.

Δηλαδή η ύπαρξη τής Συνειδήσεως στον άνθρωπο δεν εξαρτάται από τον εγκέφαλο, όπως ακριβώς η ύπαρξη τού μουσικού δεν εξαρτάται από το μουσικό όργανο.

Η Συνείδηση, πού όπως θα δούμε πολλές φορές αναφέρεται και σαν κατάσταση τού Εγώ, όπως και ο μουσικός έχουν ανάγκη τών οργάνων αυτών (τού εγκεφάλου και τού μουσικού οργάνου) για να εκφρασθούν ή να εκδηλωθούν στον φυσικό κόσμο.

Ο ρόλος τού εγκεφάλου είναι να δέχεται καθώς και να εκπέμπει κραδασμούς (δονήσεις).

Η δε σε εγρήγορση συνείδηση είναι ένα μικρό μέρος τής συνολικής Συνειδήσεως τού ανθρώπου, το μέρος εκείνο που επηρεάζει τον εγκέφαλο.

Όταν λέμε ότι το ανθρώπινο σώμα περικλείει ή περικλείεται από μια Συνείδηση ή Ψυχή, δεν πρέπει να φανταζόμαστε την Ψυχή αυτή σαν ένα υγρό μέσα σε ένα δοχείο. Διότι ανάμεσα στα “ σώματα ” μας και στην Ψυχή υπάρχει μια αόρατη σχέση δονητική.

Κατά την στιγμή τού θανάτου η σχέση αυτή παύει να υφίσταται (διακόπτεται) και τότε λέμε ότι η Ψυχή « απεχώρησε ».

Σε καμιά εν τούτοις από τις δύο αυτές περιπτώσεις η Ψυχή δεν είχε εισαχθεί ή αποσυρθεί από το φυσικό σώμα, αλλά μόνο η δονητική τους σχέση έχει διακοπεί.

Η σύνδεση αυτή συνήθως αναφέρεται σαν « **αργυρά χορδή** » από ένα εδάφιο τής Βίβλου όπου συναντούμε την έκφραση :

« **Έως ότου μη άνατραπή σχοινίον τού άργυρίου** » (Εκκλησιαστής κεφάλαιο 12 : 6).

Στον βαθμό δε τού Διδασκάλου γίνεται σαφής νύξη σχέσης Τεκτονισμού και Αιγυπτιακών Μυστηρίων καθώς αναφέρεται ότι : στην Αίγυπτο ο βαθμός ονομαζόταν **Θύρα τού θανάτου**.

Ύστερα απ' όλα τα παραπάνω, στην προσπάθεια να εξηγήσουμε το αίνιγμα τής ζωής και τού θανάτου, τρεις κυρίως απόψεις παρουσιάζονται μπροστά μας :

1ον. **Η υλιστική άποψη**. Η ζωή είναι μια πορεία που αρχίζει με τη γέννηση για να τελειώσει στον τάφο. Η διάνοια και η συνείδηση είναι το αποτέλεσμα ωρισμένης λειτουργίας τής ύλης και ο άνθρωπος είναι ένα φευγαλαίο φαινόμενο, το οποίο χάνεται οριστικά όταν το υλικό του σώμα διαλύεται μετά τον θάνατο.

2ον. **Η στενή Θεολογική άποψη**. Μια προσφάτως δημιουργηθείσα Ψυχή, δημιουργημα τού Θεού, περνά από μια αόρατη κατάσταση σε μια ορατή ύπαρξη και ύστερα από μια σύντομη ζωή στον υλικό κόσμο, περνάει μετά τον θάνατο στο υπερπέραν (;) από όπου ποτέ δεν μπορεί να επανέλθει. Εδώ κατά την Χριστιανική δοξασία, σύμφωνα με το Πιστεύω τής Συνόδου τής Νίκαιας, προσδοκούμε (;) την ανάσταση τών νεκρών και την ζωή τού μέλλοντος αιώνος (;). Η ευτυχία και η δυστυχία τής εν λόγω Ψυχής στο υπερπέραν καθορίζονται στην αιωνιότητα από τις πράξεις της κατά την απειροελάχιστη χρονική περίοδο που διαρρέει μεταξύ γέννησης και θανάτου, που και αυτή ποικίλλει πάρα πολύ.

3ον. **Η άποψη τής Επανενοσάρκωσης.** Κάθε μια Ψυχή είναι μια Θεία προέκταση. Περιέχει εν δυνάμει τα σπέρματα τών Θείων δυνάμεων, όπως ο σπόρος ο οποίος περιέχει το φυτό το οποίο πρόκειται να αναπτυχθεί. Μέσω διαδοχικών υπάρξεων σε φυσικά σώματα (δερμάτινοι χιτώνες ή περιζώματα), τών οποίων ποιότητα συνεχώς βελτιώνεται, οι λανθάνουσες δυνάμεις αναπτύσσονται αργά σε ικανότητες. Καμιά Ψυχή δεν χάνεται κατά την εξέλιξη αυτή, η δε ανθρωπότητα θα φθάσει στον τελικό της σκοπό : την τελειότητα και την ενσωμάτωση τών τελειοποιημένων συνειδήσεων μέσα στην Απόλυτη Συνείδηση τού Θεού. Να μην συγχέουμε όμως την Επανενοσάρκωση με την θεωρία τής Μετεμψύχωσης, σύμφωνα με την οποία μια Ψυχή μπορεί να μετακινηθεί από και προς τα ζώα, κ.λ.π.

Ένας που σήμερα φέρει ένα όνομα, για παράδειγμα Ηρακλής, δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι κάποτε στο παρελθόν υπήρξε ενσαρκωμένος σαν ένα άτομο που έφερε π.χ το όνομα Ιόλαος.

Για παράδειγμα, ένα βιβλίο (Το Εγώ - Πνεύμα) μπορεί να πεί ότι οι σελίδες που περιέχει είναι δικές του αλλά η μια σελίδα τού βιβλίου δεν μπορεί να ισχυριστεί ότι είναι η άλλη.

Ποτέ κάνεις δεν μπορεί να ισχυρίζεται ότι σαν παλιά προσωπικότητα ήταν εκείνο ή το άλλο άτομο και να μιλά για όνομα που είχε την εποχή εκείνη.

Αν όμως μπορέσει να συντονισθεί με το ΕΓΩ, το Πνεύμα του, το ΕΙΝΑΙ του, τότε πλέον σαν ΕΓΩ - ΠΝΕΥΜΑ και όχι σαν προσωπικότητα μπορεί να πεί :

« Ναί τώρα θυμάμαι, όχι όμως όπως είμαι σήμερα, αλλά σαν ΠΝΕΥΜΑ είχα ενσαρκώσει κάποτε εκείνην ή την άλλη προσωπικότητα » διότι αυτή είναι, όπως αναφέρει ο Ευαγγελιστής Ιωάννης στο κεφ. 3 : 8, η βασική ιδιότητα τού Πνεύματος :

« το Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ ».

Ο Ευαγγελιστής Ματθαίος αναφέρει γιά τον Ιωάννη τον Βαπτιστή και τον προφήτη Ηλία, στο κεφ. 17 : 10, τα εξής : *“ Καί ἐπῆρώτησαν αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες Ἰ Τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν ὅτι Ἡλίαν δεῖ ἔλθειν πρῶτον ; ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς Ἡλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον καὶ ἀποκαταστήσει πάντα ἄλλω δὲ ὑμῖν ὅτι Ἡλίας ἤδη ἦλθε καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτόν, ἀλλ’ ἐποίησαν ἐν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν ἰδοὺ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ’ αὐτῶν. Τότε συνῆκαν οἱ μαθηταὶ ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς.”*

Η έννοια τής περικοπής είναι ξεκάθαρη για όσους έχουν την προδιάθεση να αντιληφθούν.

Το Πνεύμα που είχε κάποτε ενσαρκώσει τον Ηλία, ενσάρκωσε και τον Ιωάννη : όμως, ο Ιωάννης δεν ήταν ο Ηλίας.

Εδώ είναι η μεγάλη διαφορά τής επανενοσάρκωσης, όπως εμείς την εννοούμε !

Εκείνο που διαπιστώνει κανείς παρατηρώντας την Φύση και τα φαινόμενα είναι ότι μέσα στο απέραντο κοσμικό σχέδιο, η διατήρηση τών μορφών ελάχιστα λαμβάνεται υπ’ όψιν.

Μιλάμε γιά την δράση τού λεγόμενου καταστρεπτικού ή πιό ορθά μεταμορφωτικού παράγοντα. Ο θάνατος είναι παντού επί το έργον.

Αναρίθμητα φυσικά σώματα καταστρέφονται συνεχώς, για να δώσουν την θέση τους σε άλλα, μέσα στην ζωή.

Οι ορυκτές μορφές καταλύονται για να χρησιμεύσουν σαν τροφή στα φυτά, τα φυτά με την σειρά τους θυσιάζονται χάριν τών ζώων και τα ζώα χάριν τού ανθρώπου κοκ. Από την άποψη αυτή η Φύση είναι ένα αληθινό σφαγείο και η διαπίστωση αυτή φέρνει την απόγνωση στην Φιλοσοφία, ενώ για την θετική επιστήμη αποτελεί ένα

ισχυρό επιχείρημα, που μπορεί δικαιολογημένα να αντιτάξει προς την θρησκευτική πίστη.

Κάτω όμως από το πρίσμα τής Επανεναρμότωσης, βλέπει κανείς, ότι εάν η Φύση ενδιαφέρεται τόσο ελάχιστα για την καταστροφή τών φυσικών σωμάτων, είναι επειδή στην πραγματικότητα αυτά δεν έχουν παρά ελάχιστη σημασία.

Διότι τα σώματα έχουν για μοναδικό σκοπό στο να προμηθεύουν στην υπό εξέλιξη Συνείδηση ένα μέσον για την απόκτηση τής πείρας.

Η Συνείδηση και η εξέλιξή της είναι εκείνο που έχει πρωταρχική σημασία.

Γιά αυτό και η Συνείδηση είναι προφυλαγμένη με κάθε φροντίδα.

Η Φύση καταστρέφει τις φυσικές μορφές χωρίς φειδώ, γιατί η Συνείδηση που τις χρησιμοποιεί δεν είναι δυνατόν η ίδια ποτέ να πεθάνει.

Εδώ κρύβεται το μεγαλείο τής μύησης σε βαθμό Διδασκάλου, πίσω από τον συμβολισμό τής ακακίας (αθανασία), της οποίας το δίδαγμα κατά την άποψη μου συνοψίζεται στο ότι μετά τον θάνατο τών φυσικών σωμάτων τίποτε δεν χάνεται που να έχει πραγματική αξία.

Μπορούμε επομένως να ορίσουμε και ως εξής την Επανεναρμότωση :

« Οντότητες, ενσυνείδητες και αθάνατες, λαμβάνουν κατάλληλα σώματα προσαρμοσμένα στο στάδιο τής αναπτύξεως τους και μέσω αυτών τών σωμάτων μπορούν να επικοινωνούν με την φυσική ζωή (υλική - ψυχική και νοητική) και να γνωρίζουν όλες τις εμπειρίες της ».

Επί τού παρόντος λοιπόν, ας συνοψίσουμε την παρουσίασή μας, από την οποία προκύπτει ότι ο άνθρωπος πεθαίνει διά τού πρώτου θανάτου, αποσαρκούμενος.

Σε αυτήν την κατάσταση ζωής διατηρεί, όπως και προηγουμένως, την προσωπικότητά του.

Στην συνέχεια πεθαίνει γιά δεύτερη φορά (**δεύτερος θάνατος**), απαιθερούμενος.

Στο στάδιο αυτό χάνει την προσωπικότητα τού Εγώ του και καθίσταται απρόσωπος, σαν συνέπεια τών μεταμορφώσεων τις οποίες υφίσταται διά τής κάθαρσης τής συναισθητικής και τής διανοητικής του καταστάσης.

Όμως ας μην απελπιζόμαστε ακούγοντας τα λόγια αυτά, διότι, η μέχρι τώρα περιγραφή δεν αγγίζει παρά μόνο την μία όψη τού θανάτου.

Υπάρχει και μία δεύτερη όψη, προς την οποία μπορούν να στραφούν οι ελπίδες μας γιά την αθανασία.

Καθώς ο άνθρωπος περιερχόταν, από την συνειδητότητα στην ασυνειδησία, περνώντας από τα προαναφερθέντα στάδια, έφθανε, στο τέλος μακρών περιόδων κύκλων, στον βαθμό της τελειότητας εκείνης, η οποία έκανε τις εξαγνισμένες καταστάσεις τού όντος του να φθάσουν στον βαθμό τής αφθαρσίας. Έτσι ώστε, διερχόμενος από τα διάφορα στάδια, ο άνθρωπος να διατηρεί την συνειδητότητα τού Εγώ και τής προσωπικότητάς του.

Τέτοια ήταν η πρώτη αγωνία τής ανθρώπινης ζωής πάνω στην φτωχή μας Γη, μέχρις ότου οι Θείοι Απεσταλμένοι ήρθαν για να τραβήξουν τον άνθρωπο από τον δρόμο τής πλάνης και να τον κατευθύνουν στην οδό που οδηγεί στην αθανασία. Πολλές γενιές ανασύρθηκαν από το μηδέν και την απροσωποποίηση.

Κατά τούς ενδιαμέσους σταθμούς τών διαφόρων αυτών αναστάσεων, λόγω τού ηθικού νόμου τής ζωής και τού θανάτου, ο άνθρωπος πολλές φορές παρέκλινε από την οδό την οποίαν τού χάραξαν οι Θείοι Απεσταλμένοι .

Ο Θεός, ο ενσαρκωμένος Λόγος, ήρθε με τη σειρά του για να μαστιγώσει με τον δημιουργικό του Λόγο τη διαφθορά και με μια περιλαμπρή χειρονομία θριάμβου,

αγάπης και αυταπάρνησης, ανέβηκε τον Γολγοθά, την συμβολική οδό τής σωτηρίας. Οι Άνθρωποι τον ακολούθησαν. Τον ακολουθούν, όμως, πάντοτε ;

Αυτός είναι ο λόγος τής αταξίας που επικρατεί στην σημερινή ανθρωπότητα.

Η φυλή των αθανάτων εξαφανίζεται από την Γη και από τα μέσα τού 19ου αιώνα η επιφάνεια τής Γης μας καλύπτεται από δυστυχημένους θνητούς.

Είναι φανερό ότι όλες οι προσπάθειες των ανθρώπων τής επιστήμης και εκείνων που θεοποιούν την ύλη, είναι άχρηστες γιατί η σύγχυση τούς περιμένει στο τέρμα τής ύπαρξής τους ! Δεν θα βρουν στην επιστήμη εκείνο που έχουν ανάγκη προκειμένου τα έργα τους να ζήσουν την Αθανασία !

Πρώτο μας λοιπόν καθήκον, κατά την γήινη ύπαρξή μας, πρέπει να είναι η εξασφάλιση τής αθανασίας τού Εγώ και τής προσωπικότητάς μας, διά τής εξυγιάνσεως των καταστάσεων μας, μέσα από μια ζωή αγνών ηθών και δημιουργώντας μέσα μας τις ακατάλυτες αρετές τής Αγάπης.

Φθάνοντας έτσι στο τέρμα τής υλικής μας υπάρξεως, θα μπορέσουμε να αντιμετωπίσουμε τον θάνατο με γαλήνη και χαρά, διότι τότε ο θάνατος θα σημαίνει για εμάς μεν ανάσταση γιά δε τα πεπρωμένα μας Αθανασία.

Αφού λοιπόν καθορίσαμε τα αποτελέσματα των νόμων τής Ζωής και τού θανάτου, καθώς και τις διάφορες επανενσαρκώσεις (όχι μετεμψυχώσεις) που φαίνεται ότι προκύπτουν από την ατέλεια τής φύσεώς μας, ας περάσουμε σε μια άλλη θεώρηση των επανενσαρκώσεων !

Το Παν, εκτός από το Θείο επίπεδο, περιλαμβάνει και το Δημιουργημένο Σύμπαν το οποίο αποτελείται από δύο « περιοχές ».

1ον Μιά ενδιάμεση περιοχή, τον Ουρανό (τα ύδατα πάνω από το στερέωμα στην Γένεση) και μια κατώτερη περιοχή, το Κοσμικό επίπεδο (τα ύδατα κάτω από το στερέωμα).

2ον Το Κοσμικό επίπεδο, επίσης, αποτελείται από δύο περιοχές :

Την Φύση που Δημιουργεί (αλλιώς **Φυσιώσα Φύση** - Natura Naturans)

Είναι το Ανώτερο νοητικό επίπεδο (Πνευματικό - Άγια των Αγίων - Δεβίρ στον Τεκτονικό ναό ή Ναό του Σολομών-τος). Είναι ο κόσμος τού Πνεύματος, των ιδεών, των εννοιών και της αφηρημένης σκέψεως.

Την Δημιουργημένη Φύση (αλλιώς **Φυσικοποιημένη Φύση** - Natura Naturante)

Αυτή αποτελείται :

α. Από το κατώτερο Νοητικό και ψυχικό επίπεδο (ο κυρίως ναός Χικάλ ή Μέσον Δώμα στον Τεκτονικό ναό).

Είναι ο κόσμος τής συνήθους σκέψης και των συναισθημάτων μας.

Το επίπεδο αυτό περιλαμβάνει το Μωσαϊκό δάπεδο και τον Ουράνιο θόλο τού Τεκτονικού ναού.

β. Το κυρίως υλικό ή αιθερικό (ενεργειακό) επίπεδο (Πρόναος ή Αιλάμ στον Τεκτονικό ναό).

Στον Τεκτονικό ναό ή στον εκδηλωμένο Κόσμο, υπάρχουν τρεις θύρες διελεύσεων, (βλέπε το τυπικό τού μαθητή).

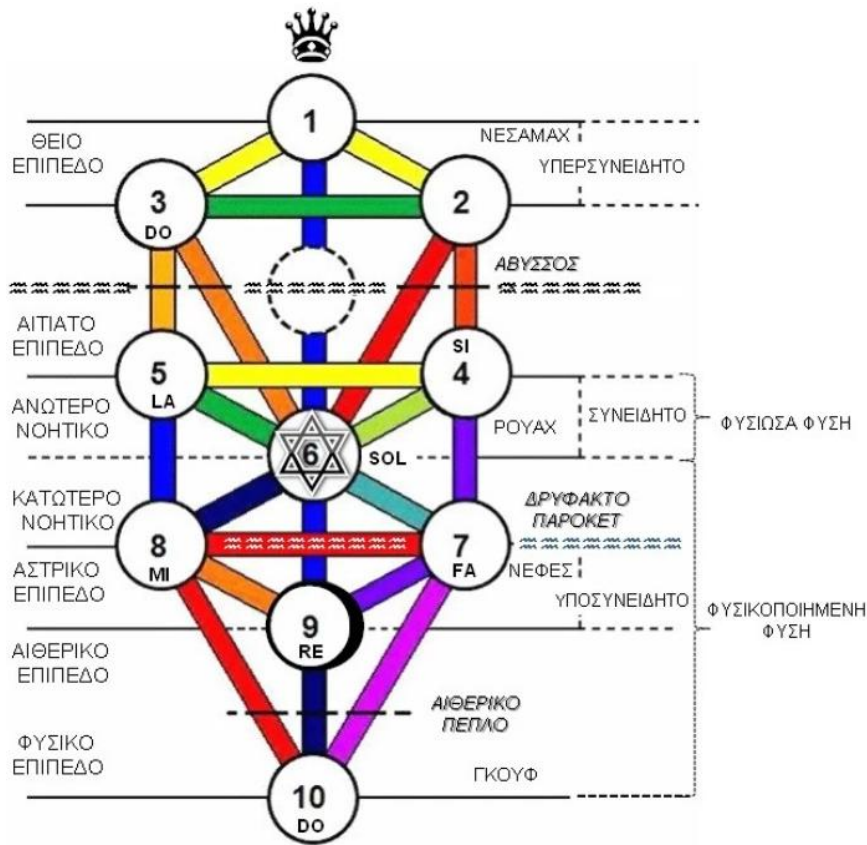
1η. Η Δυτική θύρα , ή , η πύλη των θνητών ... (οδηγεί εντός τού Κόσμου)

2η. Η Μεσημβρινή θύρα , ή , η πύλη τού Μέσου Δώματος ... (χώρος αναπαύσεως !)

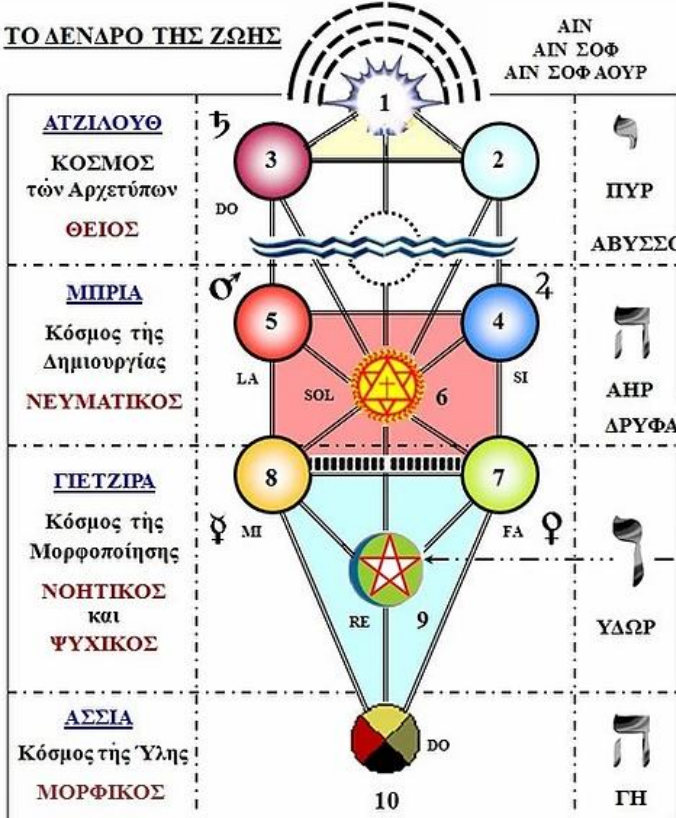
3η. Η Ανατολική θύρα , ή , η πύλη των Αθανάτων ... (οδηγεί εκτός τού Κόσμου)

Είναι γνωστός ο Τεκτονικός όρος για κάποιον που έχει απέλθει (πεθάνει).

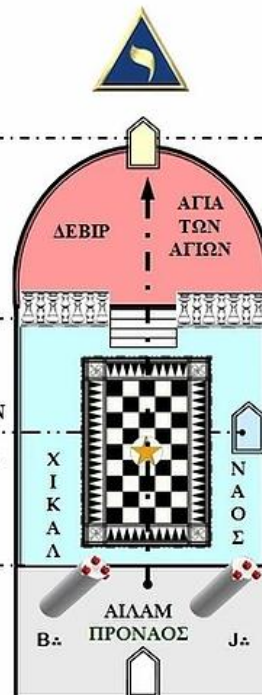
Λέμε τότε ότι έχει μεταστεί στην Αιωνία Ανατολή !



ΤΟ ΔΕΝΔΡΟ ΤΗΣ ΖΩΗΣ



Ο ΤΕΚΤΟΝΙΚΟΣ ΝΑΟΣ



Ας θέσουμε τώρα στον εαυτό μας την ακόλουθη ερώτηση, που αφορά τον λόγο τής ύπαρξης τής Ανατολικής Θύρας τού Τεκτονικού ναού ἢ ναού τού Σολομώντος, όταν τον θεωρήσουμε σαν εικόνα τού Σύμπαντος Κόσμου και τις προοπτικές μας μετά από την έξοδο αυτή.

Τι μπορεί να σημαίνει μυητικά ο όρος « Αιωνία Ανατολή » ;

Τελικά, προς τα πού οδηγεί η ανατολική θύρα, υπό προϋποθέσεις, ένα περιορισμένο αριθμό από ανθρώπους που έχουν απέλθει και πού μπορεί να βρίσκεται η θέση αυτή χωροχρονικά ;

Γιά να κατανοήσουμε το θέμα, από πλευράς μυητικής, πρέπει να αναχθούμε στην Ελληνική παράδοση στο ζήτημα τών « πυλών », όπως αναφαινεται στα θεολογούμενα από τον Όμηρο, στην περικοπή τής Οδύσσειας, η οποία περιγράφει το περίφημο στην Ιθάκη « Άντρο τών Νυμφών », το οποίο έχει σχέση και με τα δύο Ηλιοστάσια (Πύλες τών δύο Ηλιοστασίων).

Το άντρο τής Οδύσσειας, όπως ο Πορφύριος αναγνωρίζει, είναι η εικόνα τού Κόσμου, είναι ο ναός στον οποίο τελούνται τα μυστήρια, με άλλα λόγια ο τόπος τής εκδήλωσης τών Θείων Πραγματώσεων, δηλαδή των δημιουργημένων όντων. Από εξελικτικής πλευράς η οριστική έξοδος από το άντρο, είναι ο τελικός σκοπός, ώστε το Όν, το οποίο εισήλθε από την πύλη τών θνητών (ενσάρκωση), αν οδηγήθηκε μέχρι το τέρμα νικηφόρα (Χιράμ - αθανασία), να διέλθει οριστικά από την πύλη τών Αθανάτων και ποτέ πιά να μην ξαναέρθει στο κατώτερο κοσμικό επίπεδο, τον εκδηλωμένο κόσμο τής χωριστικότητας (Μωσαϊκό δάπεδο), δηλαδή :

Εντός των ορίων τής σχετικότητας! « Μετά ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ θύρα ἀνεωγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ » (Αποκάλυψη κεφ. 4:1).

Άραγε ο άνθρωπος, ο οποίος έφτασε στην Αθανασία τού Εγώ του και τής προσωπικότητάς του, επανενσαρκώνεται ; Και σε αυτήν την περίπτωση, ποιές θα ήσαν οι συνθήκες και οι λόγοι τής επανενσαρκώσεώς του ; Στην ερώτηση αυτή ο Δημήτριος Σεμελάς, Ροδόσταυρος και ένας από τούς Εκλεκτούς Απεσταλμένους Διδασκάλους δίνει την εξής απάντηση :

« Ο άνθρωπος που έχει φτάσει στον βαθμό τής αθανασίας τού Εγώ και της προσωπικότητάς του, επανενσαρκώνεται κάτω από την επιρροή τών Συνειδητών Νόμων, γιά να τελειοποιήσει την Διανοητική του κατάσταση.

Διότι το Εγώ μας, σαν μια εκπόρευση ενός Εγώ που είναι πολλαπλασίως ανώτερο τού δικού μας (Θεία Μονάς ἢ ομαδική Ψυχή), τείνει, λόγω τής καταγωγής του, να προσομοιάσει προς την διανοητική εικόνα τού Γεννήτορά του και να πλησιάσει προς Αυτόν, χωρίς όμως να συγχωνευτεί μέσα Του.

Ο άνθρωπος, ο οποίος διά τής Αγάπης έφτασε στην αφθαρσία τής αισθητικής του κατάστασης, θα επανενσαρκωθεί γιά να αποκτήσει την τελειότητα τής Διανοητικής του κατάστασης διά τής Σοφίας. Να γιατί τα λόγια τού Θεανθρώπου, που δεν βλέπτε να επαναληφτούν, υπονοούν πολύ περισσότερα από ότι αντιλαμβανόμαστε εκ πρώτης όψεως (Ματθ. κεφ. 5: 8) :

« Μακάριοι οι καθαροί τή καρδιά , ότι αυτοί τον Θεόν όψονται »

Αυτές οι επανενσαρκώσεις που διενεργούνται από τούς συνειδητούς νόμους, δεν υπόκεινται στις ταραχές και τις αταξίες τής υλικής ζωής, τα δε ανθρώπινα όντα τα οποία διέρχονται από αυτό το στάδιο τής εξελίξεώς τους, παρά τις ταλαιπωρίες στις οποίες ο αντίπαλος (ο Εωσφόρος) αρέσκεται να τα υποβάλει, προχωρούν στην οδό τής ανόδου με γαλήνη, βεβαιότητα και περιφρόνηση γιά τούς κακολόγους.

Η προηγούμενη φύση των επανενσαρκώσεων είναι ατομική και όχι ομαδική, ενώ η φύση των επανενσαρκώσεων που έχουν σκοπό την τελειοποίηση της διανοητικής κατάστασης, αν και παραμένει ατομική, έχει εν τούτοις, συλλογικό χαρακτήρα της φυλής.

Πραγματικά, τα όντα που έφθασαν σε έναν καθορισμένο βαθμό νοητικότητας ή τελειότητας της διανοητικής τους κατάστασης, μετά τον υλικό τους θάνατο ή την αποσάρκωσή τους, ανέρχονται σε μία περιοχή που βρίσκεται πέραν από την περιοχή της Φυσικής Φύσεως, η οποία αποκαλείται στην Βίβλο “ Ουρανός ”, σε αντίθεση με το Κοσμικό επίπεδο, ανώτερο ή κατώτερο, το οποίο χαρακτηρίζει όπως είπαμε τις περιοχές της Φυσικοποιημένης Φύσης.

Φθάνοντας στο Ουράνιο επίπεδο (στην Γένεση τα ύδατα άνω τού στερεώματος), περιμένουν εκεί την έλευση της φυλής τους και την ύψωσή της προς περιοχές τού δημιουργημένου Σύμπαντος περισσότερο τακτοποιημένες και εναρμονισμένες (Εδέμ ή Ουράνια Ιερουσαλήμ) ».

Κατά το Πιστεύω της Νίκαιας «προσδοκώ ανάσταση νεκρών και ζωή τού μέλλοντος αιώνας».

Γιά την καλύτερη κατανόηση μπορούμε να δούμε τα πράγματα και από άλλη οπτική γωνία.

Πιό πριν είδαμε αναλυτικά ένα από τα βασικά αξιώματα τού Εσωτερισμού, που είναι η αναλογία η οποία υπάρχει μεταξύ τού μακροκόσμου και τού μικροκόσμου.

Έτσι η θέση τού ανθρώπου μέσα στο Σύμπαν είναι ανάλογη με εκείνη ενός κυττάρου τού ανθρώπινου σώματος.

Αν μπορούσαμε να πάρουμε την θέση ενός κυττάρου, θα βλέπαμε το σώμα μας από το εσωτερικό του, όπως τώρα παρατηρούμε τον έναστρο ουρανό με τούς γαλαξίες, τούς οποίους αντιπροσωπεύουν τα όργανα τού σώματος μας. Αν αντίθετα, ήταν δυνατόν να γίνουμε τεράστιοι και να δούμε το σύμπαν στην δική του κλίμακα, θα το βλέπαμε σαν ένα ζωντανό σώμα.

Ύστερα από την μέχρι στιγμής ανάλυση, σε ποιό συμπέρασμα θα μπορούσαμε να καταλήξουμε για το νόημα της ανθρώπινης ζωής, όπως την γνωρίζουμε στον Κόσμο αυτό ;

Ο ΒΑΣΙΚΟΣ ΝΟΜΟΣ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο άνθρωπος φαίνεται ότι υπάρχει γιά να εξυπηρετεί δύο κυρίως λόγους :

1ον Εξυπηρετεί τούς σκοπούς τού Παγκόσμιου οργανισμού, σαν επί μέρους στοιχείο αυτού .

2ον Σαν μεμονωμένο άτομο μπορεί να επιδιώξει τούς δικούς του σκοπούς (το καθ' ομοίωση) .

Γιά να κατανοηθεί καλύτερα το γιατί καί το πώς είναι συνδεδεμένοι οι δύο αυτοί στόχοι, ας δούμε ένα παράδειγμα .

Κάθε κύτταρο αποτελεί μέρος ενός οργάνου το οποίο με την σειρά του, σαν στοιχείο μιάς ομάδας οργάνων, εξασφαλίζει την καλή πορεία κάποιας λειτουργίας τού οργανισμού.

Ας εξετάσουμε, από την άποψη αυτή, την μοίρα ενός κυττάρου μας.

Υπόκειται σε δύο κατηγορίες νόμων ή πιό απλά, ας πούμε ότι κυριαρχείται από δύο νόμους.

Ο πρώτος συγκρατεί το κύτταρο στην θέση του καί ονομάζεται στην επιστήμη τού εσωτερισμού **Βασικός Νόμος τής Ζωής**.

Ο δεύτερος νόμος, ο οποίος επιτρέπει στο κύτταρο κάποια σχετική ελευθερία δράσης, ονομάζεται **Νόμος τής Διελεύσεως** ή αλλιώς νόμος τού Χιράμ (εξ ου και ο εορτασμός τού Πάσχα. **Πεσόαχ** στα εβραϊκά σημαίνει πέρασμα).

Ο πρώτος νόμος, συντηρητικός, φροντίζει ώστε το όργανο, στο οποίο ανήκει το κύτταρο να λειτουργεί ανεμπόδιστα. Για να επιτύχει ο σκοπός αυτός πρέπει πρώτα τα κύτταρα τού ορισμένου οργάνου να εκπληρώνουν στο σώμα, όσο ζούν, τον ρόλο πού τούς έχει ανατεθεί.

Τα κύτταρα τα οποία ακολουθούν τον Βασικό νόμο τής ζωής υφίστανται τις δεσμεύσεις τών διαδικασιών τής γεννήσεως, τής ζωής, τής αναπαραγωγής και τού θανάτου.

Στον νόμο αυτό μάλλον υπάγεται και η λειτουργία τού Μεταμορφωτικού Παράγοντα που ήδη αναφέραμε.

Ο Βασικός λοιπόν νόμος τής Ζωής υποχρεώνει τα κύτταρα να παραμένουν στις θέσεις τους, να ολοκληρώνουν την εργασία τους και να τής αφιερώνουν την ίδια τους την ζωή.

Είναι φανερό ότι, αν αυτός ο νόμος δεν συγκρατούσε τα κύτταρα τού σώματος μέσα στα όρια τού κάθε οργάνου, αν δεν τα ανάγκαζε να συμβάλουν στην λειτουργία του, τα όργανα τού σώματος μας δεν θα ήταν δυνατόν να υπάρξουν. Έτσι, ο νόμος αυτός είναι ωφέλιμος γιατί, εξασφαλίζοντας την ύπαρξη τών οργάνων, επιτρέπει την διατήρηση τού σώματος.

Αλλά το ανθρώπινο σώμα συνεχίζει να ζεί και μετά από ολική αφαίρεση ορισμένων οργάνων. Σήμερα γνωρίζουμε ότι, όταν πρόκειται για ορισμένα όργανα, η αφαίρεση αυτή δεν φέρνει και μεγάλες ανωμαλίες στην λειτουργία τού οργανισμού. Μάλιστα δε, ο οργανισμός ανέχεται την τμηματική αποκοπή οργάνων χωρίς η γενική οικονομία του να κινδυνεύει. Αυτό μαρτυρεί ότι η εξαφάνιση ορισμένων κυττάρων πού αντιπροσωπεύουν ένα ελάχιστο μέρος ενός οργάνου, περνάει απαρατήρητη γιατί η λειτουργία δεν θίγεται. Και καθώς ο ουσιαστικός ρόλος τού Βασικού νόμου τής Ζωής είναι να επαγρυπνά για την συνέχεια τής λειτουργίας, δεν « αντιλαμβάνεται » την εξαφάνιση αυτή αφού δεν τού φέρνει προσκόμματα.

Συμβολικά, θα μπορούσαμε να πούμε ότι τα κύτταρα, όταν ξεφύγουν από τον νόμο αυτόν, υπάγονται στον δεύτερο νόμο και στην ειδική κατάσταση τής Αθανασίας πού συμβολίζει.

Η απόδραση μερικών κυττάρων είναι, έξ άλλου, ένα φαινόμενο πού παράγεται συνεχώς.

Με πολλούς καί διαφόρους ρυθμούς, τα κύτταρα μας, από το επιδερμικό έως το νευρικό, ανανεώνονται ασταμάτητα. Παράλληλα όμως με την εσωτερική ανανέωση, παρατηρούνται εξαφανίσεις κυττάρων πού αντικαθίστανται ή όχι από καινούργιες ενότητες.

Ως εδώ, η αναλογία με την μοίρα τού ανθρώπου απέναντι στον Βασικό νόμο τής Ζωής και στον νόμο τής Διελεύσεως μπορεί να θεωρηθεί πλήρης. Σταματάει όμως εδώ, τουλάχιστον σύμφωνα με όσα ξέρουμε σήμερα.

Πράγματι, στην κίνηση αυτήν τής ζωής τών μετακινήσεων και τού θανάτου τών κυττάρων δεν υπάρχουν ενδείξεις για να σκεφθεί κανείς ότι το πέρασμα από τον Βασικό νόμο τής Ζωής στον νόμο τής Διελεύσεως γίνεται με συνειδητή ενέργεια τών κυττάρων. Για τον άνθρωπο όμως τα πράγματα είναι κάπως διαφορετικά .

Ο άνθρωπος, σαν κύτταρο τής ανθρωπότητας, αποτελεί τμήμα τής οργανικής ζωής επάνω στην Γη.

Η Ζωή, στο σύνολο της, είναι ένα πολύ ευαίσθητο όργανο τού πλανήτη μας.

Σαν κύτταρο τού οργάνου αυτού, ο άνθρωπος υπάγεται στον Βασικό νόμο τής Ζωής πού τον συγκρατεί στην θέση του. Βέβαια, ο νόμος τού αφήνει κάποιο περιθώριο, κάποια ελευθερία βουλήσεως, ανέχεται ορισμένες ελεύθερες κινήσεις μέσα στα όρια πού έχει προκαθορίσει.

Μέσα στα όρια αυτά, πού αντικειμενικά είναι πολύ περιορισμένα αλλά υποκειμενικά φαίνονται ευρύτατα, ο άνθρωπος μπορεί να αφήσει ελεύθερες τις επιθυμίες καί τις φιλοδοξίες του.

Χωρίς να επεκταθούμε στον προσδιορισμό τών ορίων και στην λεπτομερή περιγραφή τών συνθετικών στοιχείων τού Βασικού νόμου τής ζωής μπορούμε να δώσουμε ένα παράδειγμα.

Η πείνα και η δουλεία τής εργασίας για την εξασφάλιση τής επιβίωσης είναι από τούς φορείς τού νόμου αυτού. Ένας άλλος φορέας είναι η αλυσιδωτή σχέση : ερωτικό ένστικτο – αναπαραγωγή - φροντίδα τών γονέων για τα παιδιά τους.

Η εσωτερική αρχή πού εφαρμόζεται σε αυτήν την όψη τής ζωής είναι ότι, ο σαρκικός έρωτας είναι αναγκαίος για το γενικό καλό.

Τέλος ο φόβος καί οι συνέπειες του, είναι η τρίτη ομάδα φορέων τού Βασικού νόμου τής Ζωής. Γενικά, το περιθώριο πού ο Βασικός νόμος τής Ζωής έχει παραχωρήσει στις ελεύθερες κινήσεις, φθάνει μέχρι το όριο που, με μία λέξη – όπωσδήποτε όχι πολύ επιστημονική αλλά παραστατική - μπορούμε να ονομάσουμε : αστική ευτυχία, σταδιοδρομία σε οποιονδήποτε κλάδο τής ανθρώπινης δραστηριότητας : περιουσία, οικογένεια, έρωτες, απολαύσεις, τιμές, δόξα κ.λ.π. Όλα αυτά όμως με την απαραίτητη προϋπόθεση τής παραδοχής - έστω και υποσυνείδητης αλλά ανεπιφύλακτης - τού αναπόφευκτου θανάτου. Όσο ο άνθρωπος δέχεται, χωρίς πάλη, την αρχή τού τελικού αφανισμού τής προσωπικότητάς του, μπορεί να ενεργεί στην ζωή χωρίς να προσελκύει εναντίον του την έντονη πίεση τού Βασικού νόμου τής ζωής.

Η κατάσταση είναι τελείως διαφορετική αν αρχίσει την μάχη για να ξεπεράσει τα όρια τού Βασικού νόμου τής Ζωής.

Προσκρούει τότε σε μία δράση πού κατευθύνεται εναντίον του από τον Βασικό νόμο και τα παράγωγα του, ο οποίος δρά συγχρόνως σε πολλά πεδία, όπως : στο φυσικό, στο ψυχικό και στο κατώτερο νοητικό και προσωποποιείται με τούς τρεις δολοφόνους τού Χιράμ ([μύθος τού Χιράμ ►](#)).

Η δράση του, στο ψυχικό (ηθικό) πεδίο, έχει γίνει αντιληπτή από τον άνθρωπο, από πάρα πολύ παλιά χρόνια, με την προσωποποιημένη μορφή τού Εωσφόρου και τού Διαβόλου.

Η δαιμονολογία, στην Ορθόδοξη Παράδοση, κατέχει σημαντική θέση. Βρίσκουμε εκεί πρακτικές διαπιστώσεις, λεπτές και βαθιές παρατηρήσεις για τις ποικίλες και επικίνδυνες μορφές τής δράσεως τού Διαβόλου στις διάφορες περιστάσεις.

Η δράση του έχει τέτοια έκταση ώστε φθάνει στο σημείο νά χρησιμοποιεί την καλή πίστη τών ανθρώπων, για να ικανοποιήσει τούς σκοπούς του.

Βρίσκουμε ακόμη πολύτιμες συμβουλές θεμελιωμένες στην πείρα χιλιετηρίδων, ιδιαίτερα χρήσιμες στους σπουδαστές τής επιστήμης τού εσωτερισμού γιατί μόλις αποκτήσουν τα πρώτα θετικά αποτελέσματα θα προσκρούσουν, όπωσδήποτε, στην ενεργητική αντίδραση τού Βασικού νόμου τής Ζωής και στο “παιγνίδι” τού Πονηρού. Πρέπει να αντιληφθούμε ότι ο άνθρωπος, παίρνοντας θέση κάτω από την αιγίδα τού νόμου τής Διελεύσεως, εναντιώνεται στον Βασικό νόμο τής Ζωής.

Μάλιστα έχει κληθεί να τον ανατρέψει, σε ατομική εννοείται κλίμακα.

Δεν πρέπει να ξεχνά, αλλιώς θα υποστεί αιφνιδιαστική επίθεση, ότι η σωτηρία εξαρτάται από την νίκη του εναντίον τού Διαβόλου, τής προσωποποιημένης όπως είπαμε μορφής, στο ηθικό πεδίο, τού Βασικού νόμου τής Ζωής.

Και αυτό, παρά το γεγονός ότι ο νόμος αυτός, σαν κοσμικός, είναι φυσικά ένας **Θεός νόμος**.

Δεν πρέπει όμως να θορυβηθούμε γιατί **ο νόμος τής Διελεύσεως** είναι επίσης **Θεός νόμος**.

Ας μην ξεχνάμε ότι ο Ιακώβ πάλεψε μια ολόκληρη νύχτα με τον άγγελο, τον νίκησε και ονομάστηκε από Αυτόν Ισραήλ πού σημαίνει :

« εκείνος πού πάλαψε με τον Θεό ἢ δυνατός προς τον Θεό ».

Ο άνθρωπος, διαλέγοντας τον, εξυπηρετεί και πάλι τό συμφέρον τού συνόλου, διαφορετικά όμως, με ένα τρόπο ασύγκριτα πίο αποτελεσματικό. Έτσι στην πάλη του ενάντια στον πρώτο νόμο, υποβάλλεται σε δοκιμασίες πού, συχνά, παίρνουν την μορφή πειρασμών.

Ένα κλασικό παράδειγμα στην Καινή Διαθήκη είναι οι πειρασμοί που υπέβαλε στον Ιησού ο Διάβολος για 40 ημέρες στην έρημο.

Επίσης ίσως τώρα αποκτούν κάποιο νόημα οι δοκιμασίες τού Ιώβ στην Βίβλο, όπου ο ίδιος ο Θεός χρησιμοποιεί τον Σατανά (Εβρ : υυι Σατάν = αντίπαλος) σαν εκτελεστικό όργανο τού Βασικού Νόμου τής Ζωής (Ιώβ κεφ. 1: 1~12 και κεφ. 2 : 6) :

« Καί ἐγένετο ὡς ἡ ἡμέρα αὕτη, καί ἰδοὺ ἦλθον οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ παραστῆναι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καί ὁ διάβολος ἦλθε μετ' αὐτῶν. καί εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· πόθεν παραγέγονας ; καί ἀποκριθεὶς ὁ διάβολος τῷ Κυρίῳ εἶπε· περιελθὼν τὴν γῆν καί ἐμπεριπατήσας τὴν ὑπ' οὐρανὸν πάρεμι . καί εἶπεν αὐτῷ ὁ Κύριος ἄγγελος σου κατὰ τοῦ παιδός μου· Ἰώβ, ὅτι οὐκ ἔστι κατ' αὐτὸν ἐπὶ τῆς γῆς, ἄνθρωπος ἀμεμπτος, ἀληθινός, θεοσεβής, ἀπεχόμενος ἀπὸ παντὸς πονηροῦ πράγματος ; ἀπεκρίθη δὲ ὁ διάβολος καί εἶπεν ἐναντίον τοῦ Κυρίου·... τότε εἶπεν ὁ Κύριος τῷ διαβόλῳ· ἰδοὺ πάντα, ὅσα ἐστὶν αὐτῷ, δίδωμι ἐν τῇ χειρὶ σου, ἀλλ' αὐτοῦ μὴ ἄψη...ἰδοὺ παραδίδωμί σοι αὐτόν, μόνον τὴν ψυχὴν αὐτοῦ διαφύλαξον. »

Στο κατά Ιωάννη Ευαγγέλιο, ο Διάβολος χαρακτηρίζεται ως « ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ». Η ορθόδοξη Χριστιανική διδασκαλία έχει αφιερώσει στό θέμα αυτό πολλές βαθιές μελέτες. Περιέχουν, όπως ήδη αναφέραμε, πολύτιμες πρακτικές συμβουλές, τις οποίες τα πλαίσια τού παρόντος δεν μας επιτρέπουν να εξετάσουμε λεπτομερειακά, εκτός ίσως από το θέμα τών ψυχονοητικών ειδώλων γνωστών ως

[« στοιχειακών » ἢ μορφῶν ἐπιθυμιῶν - σκέψεων ►](#).

Ας επισημάνουμε όμως την έμμεση μορφή τής λεγομένης Διαβολικής ή Εωσφορικής δράσεως.

Αν ο ερευνητής, προχωρώντας ίσια προς τον σκοπό - δηλαδή την απελευθέρωση και την σωτηρία - υπερπηδήσει τα διαδοχικά εμπόδια και αποδείξει έτσι ότι έχει την δύναμη να αψηφήσει την επιρροή τού Βασικού νόμου τής Ζωής, ο ίδιος ο νόμος αρχίζει να ενεργεί έμμεσα εναντίον τού ερευνητή, συνήθως μέσα από τούς ανθρώπους τού στενού του περιβάλλοντος, ιδίως όταν δεν ακολουθούν και εκείνοι τον ίδιο δρόμο.

Η δράση αυτή, στό ηθικό πεδίο, παίρνει συχνά συγκινησιακές μορφές επικαλούμενη τα ευγενικά, γενναιόδωρα και αφιλοκερδή αισθήματα του, την φιλανθρωπία, τις υποχρεώσεις ἢ τον οίκτο του.

Και όλα αυτά για να τον οδηγήσει σε ένα αδιέξοδο, υποδηλώνοντας του ότι έτσι επιστρέφει στο καθήκον του, στον ίδιο δρόμο, κ.λ.π. !!!

Έτσι φωτίζεται η βαθύτερη έννοια των λόγων τού Ιησού όταν έλεγε κατά το Ευαγγέλιο ότι :

« *έχθροι τού ανθρώπου οί οικιακοί αύτοϋ* » και « *λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οί οίκοδομοϋντες, οϋτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας* » (Ματθ. κεφ. 10 : 36 και κεφ. 21: 42).

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η Εσωτερική εργασία είναι από τη φύση της, μία εργασία επαναστατική, διότι ο ερευνητής ελπίζει να αλλάξει το κατεστημένο, να νικήσει τον θάνατο και να φθάσει στην σωτηρία.

Έτσι στον Τεκτονισμό ο νεόφυτος από την πρώτη στιγμή, πριν καν ακολουθήσει την μνητική του πορεία, συντάσσει την Κοινωνική του διαθήκη, όπου αν κοιτάξουμε προσεκτικά φαίνεται να ανοίγονται μπροστά του δύο διαφορετικές ἢ ενδεχομένως και παράλληλες ατραποί που πρέπει να ακολουθήσει.

Αφενός τα « υποτιθέμενα » καθήκοντα προς τον Θεόν, τον πλησίον, την Πατρίδα και την οικογένεια (ο Βασικός Νόμος τής Ζωής) και αφετέρου τα καθήκοντα προς τον Εαυτό του που συνήθως γίνονται γνωστά μέσω διαφόρων μυσέων « υγειών μνητικών οργανώσεων » ἢ αποκαλύψεων τών φερομένων ως ιδρυτών θρησκευτικών κινήματων.

Αυτός είναι ο σκοπός τής εσωτερικής εργασίας όπως ορίστηκε από τα Ευαγγέλια και τούς Αποστόλους.

Όπως δε λέει ο Απόστολος Παύλος στην προς Ρωμαίους επιστολή του :

« ***ει γαρ κατά σάρκα ζήτε, μέλλετε αποθνήσκειν*** » (κεφ. 8 : 13)

Εξ άλλου, ας μην ξεχνάμε ότι επίσης αναφέρει στην Α΄ προς Κορινθίους επιστολή του : « ***πάντες μέν ού κοιμηθησόμεθα, πάντες δε αλλαγησόμεθα*** » (κεφ. 15 : 51)

Βέβαια και τα καθήκοντα προς τον Θεό, προς τον πλησίον, προς την Πατρίδα και την οικογένεια έχουν στην ζωή την θέση, την αξία και την αναγκαιότητα τους, αλλά όχι με τον συνήθη τρόπο που ο άνθρωπος τα αντιλαμβάνεται και τα εκτελεί επηρεασμένος από τις κοινωνικές συνθήκες καθώς και τις θρησκευτικές πεποιθήσεις και αντιλήψεις τής εκάστοτε εποχής.

Ο άνθρωπος πού ζεί παθητικά - έστω και σαν εξαιρετικός πολίτης - κάτω από την αιγίδα τού Βασικού νόμου τής Ζωής (η Παραβολή τών Ταλάντων), ανεπαίσθητα χωρίς να το αντιλαμβάνεται, ακολουθεί :

« ***την ευρύχωρον οδόν την απέγουσαν εις την απώλειαν*** ».

Εκείνος όμως πού διαλέγει τον νόμο τής Διελεύσεως, τών θείων ευκαιριών, βαδίζει :

« ***την τεθλιμμένην οδό την απέγουσαν εις την Ζωήν*** » (Ματθ. κεφ. ζ΄, 13).

Όλες λοιπόν οι μυσέες τού Τεκτονισμού, οι οποίες χαρακτηρίζονται σαν διελεύσεις ἢ ως αυξήσεις μισθοδοσίας ἢ αυξήσεις φωτός (δηλαδή συνειδησιακά στάδια), έχουν ως στόχο τους την σταδιακή αποστασιοποίηση από τις επιδράσεις τού Βασικού νόμου τής Ζωής και τών παραγώγων του.

Όστε ο άνθρωπος, ακολουθώντας την οδό τών θείων ευκαιριών, να κερδίσει σε ένα άλλο επίπεδο (Ουράνιο) μία βαθμίδα σχετικής αθανασίας που αναφέρεται και αλληγορείται στο κοσμικό επίπεδο στην μύηση τού βαθμού του Διδασκάλου στο πρόσωπο τού αρχιτέκτονα τού ναού τού Σολομώντος [Χιράμ Αμπίφ](#) ►.

Φυσικά πρόκειται όχι για την αθανασία των υλικών περιβλημάτων (περιζωμάτων) αλλά για διατήρηση της Συνειδήσεως η οποία αλλιώς χάνεται με τον λεγόμενο δεύτερο θάνατο.

Και εδώ ακούονται τα προειδοποιητικά του Ευαγγελιστή Ιωάννη στην [Αποκάλυψη](#) ▶ : 20-6 « μακάριος και άγιος ό έχων μέρος έν τή άναστάσει τή πρώτη· επί τούτων **ό δεύτερος θάνατος** ούκ έχει έξουσίαν, άλλ' έσονται ιερεΐς του Θεού και του Χριστού, και βασιλεύσουσι μετ' αυτού χίλια έτη.»

21-8 « τοΐς δέ δειλοΐς και άπίστοις και έβδελυγμένοις και φονεΐσι και πόρνοις και φαρμακοΐς και είδωλοάτραις και πᾶσι τοΐς ψευδέσι τó μέρος αύτων έν τή λίμνη τή καιομένη έν πυρί και θείω, ό έστιν **ό θάνατος ό δεύτερος.** »

[Η ΜΕΤΕΝΣΑΡΚΩΣΗ ΚΑΤΑ ΤΟΝ JINARAJIADASA ▶](#)

